

un avion gigantic, care ia în spinare un avion de vitesă, îl sune la înălțime suficientă și-i dă drumul să sboare singur mai departe. Se speră ca acest avion să treacă Atlanticul în 25 de ore.

Linii germane de pasageri au adoptat de curând un tip de avion de fabricație *Junkers*, cu care au redus timpurile de parcurs cu 30%. Distanța *Berlin — Frankfurt* a fost parcursă astfel în 80 minute cu 500 de km. pe oră.

Pentru legătura între metropolă și insulele din Pacific, Americanii au amenajat escale în toate insulele pustii de pe drum.

Cursa *San Francisco — Honolulu* (3850 de km.) dispune în momentul de față de două avioane care vor putea duce 25 de persoane cu 250 de km. pe oră, iar legătura *San Francisco — Hawaii* va fi asigurată de un avion gigantic de 3200 de cai, care va putea duce 50 de persoane cu 300 de km. pe oră. Raza lui de acțiune este de 5000 de km.

Războiul din Abisinia a inspirat idei noi constructorilor italieni. Uzinele Savoia au terminat fabricarea celui mai reabil avion de bombardament din lume. Acest avion are o viteză medie de 400 de km. pe oră și poate duce două tone de bombe într-o rază de 2000 de km.

Totodată ministerul aerului dela Roma studiază construcția unui laborator special pentru studiul vitezelor mari în aviație.

Vitezele enorme atinse de hidroavioanele italiene, care au depășit 700 de km. pe oră, ridică probleme noi. Se știe că dacă un avion ar putea depăși viteza cu care merge sunetul, legile cunoscute ale aerodinamicii nu i s'ar mai aplica. Ori această viteză de 1224 de km. pe oră va fi probabil atinsă în curând. **Al. Ci.**

Stampila furioasă

Uneori se întorc numere din „Insemnări Ieșene“ cu indicația: „necunoscut în Dest“... Bine nu prea știm ce se cheamă asta, mai ales cînd e vorba de anumite persoane cunoscute chiar și fără de adresă. Delicată bunăvoință a poștei noastre este în deobște cunoscută. Ne ferim cu ea. Dar numai că trebuie o atenție deosebită să nu se nimerească oficianții cu stampile în mînă. Fiindcă fără această precauție este risc mare. Se întimplă ce ni s'a întimplat și nouă; vin înapoi numere cu cite douăzeci și una de stampile puse și pe față și pe dosul revistei. Noi credem că trebuie să fie vre-o impulsie supremă la oficianții noștri cînd văd stampila, așa cum se pare că ar fi la taurii spanioli cînd văd postav roș. Ei musai trebuie s'o puie, după cum ceilalți trebuie să înpungă. Examinînd puțin pecețile de pe revista noastră am văzut cum unele rotogoale sînt pe jumătate, altele pe sfert; la unele nu se disting literele, la altele din contra ele sînt încărcat de vizibile și sînt printre ele unele curate mîzgilituri. Parcă-l vedem pe bravul stampilist cum ciocăne îndrîjit, țînînd vîrfurile limbei ușor scos printre buzele țuguite șiavînd sprîncenele încruntate, într'o atitudine de groaznică severitate.

El n'ar vrea săracu, dar... dacă nu se poate. **P. Gr.**

A II-a Expoziție a echipelor regale studențești.

Catalog. (*Fundația Culturală Regală „Principele Carol”, 1935*).

Marcel Proust spunea undeva că nu cunoaște lectură mai sugestivă decît un catalog de anticvar, unde îi defilează sub ochi atîtea fantome demult uitate, scriitori, personaje, mituri.

Catalogul acestei expoziții, sub aparența uscată a unui ghid, este o comoară de documente de cea mai vie autenticitate asupra realităților noastre rurale. După programul și bilanțul de realizări colective, urmează rapoartele șefilor celor 50 de echipe care au lucrat în sate, — înregistrând starea găsită și notînd îmbunătățirile aduse.

Extrag din raportul echipei Dodești (Fălciu), semnat de autorul lui *Velerim și Veler Doamne* :

„Rănila satului erau adinci. Întăi era seceta cumplită care a pîrjolit ogoarele de n'au întors oamenilor nici măcar sămînța. A doua era enterita crîncenă, sub care se prăpădeau copilașii lipsiți de hrană și amăgiți la foame, cu mîncări de spaimă. A treia era pelagra. A patra boaleșnițele intrate în vitele albe și în porci... Apoi veneau podurile stricate, drumurile povîrnite și făcute covată, rîpa cea mare mîncată de viitura apelor și plină de tot bălegarul rodit de sat, fîntinile cu apă puțină, turbure și sălcie, cimitirul potopit de burueni, gardul bisericii dărîmat, clopotnița gata să cadă, primăria aciuată într'o căsuță cu chirie, școala fără fîntină pentru copii, cu una din săli avînd intrarea drept de-afară, și în schimb fără curte, islazul uscat ca o prispă pe care nu și-au îngăduit să rămăe decît spini și holeră...”

Și toate acestea, într'un sat care „își găsește începutul chiar în hrisovul dat de Ștefan cel Mare la Iași, în 1495, cînd s'a tîrnosit biserica Sf. Neculai, hrisov care e de față, în expoziție”.

Intr'un sat de aspri și mindri răzeși fălcieni, unde Inspectorul echipei a putut reconstitui cu documente genealogii limpezi care urcă pînă la 1400, și unde s'au regăsit urme de viață de acum 2000 de ani...

O întrebare tragică se impune: acesta-i rodul acelor 500 de ani de așezare gospodărească? Și, mai ales, ce-a lipsit în ultimul timp, pentru ca răzeșii din Dodești să-și înfiripeze un trai omenesc?

Un lucru știm deocamdată: sub o conducere inimoasă, echipa do-deșteană și-a făcut mai mult decît datoria și va continua s'o facă. N. I. P.

Dolii franceze : Jacques Bainville și Pierre de Nolhac

Doi oameni, două atitudini.

Un om de doctrină, istoric pătimaș, regalist convins. Jacques Bainville a militat cu o peniță voltairiană și acerată, — cu o frază despoiată și mușcătoare, așa cum îi stă bine unei gîndiri logice de moralist tradiționalist. *Histoire de France, Napoléon, Histoire de deux peuples, Histoire de trois générations, Les Conséquences politiques de la paix, l'Allemagne romantique et réaliste*, sînt cărți care se impun prin metoda lor, printr'o înaltă ținută intelectuală, oricît erau de deformatate de un punct de vedere cam sistematic.

Chiar fără a-i împărtăși ideile și atitudinea, nu putem să nu admirăm omul de disciplină intelectuală, eleganța morală în discuții, și omul, răpit așa de timpuriu literelor franceze.

Pierre de Nolhac era un umanist, făcut parcă să trăiască în secolul al XVI-lea, ca poet și savant dela curtea lui Francisc I. Perfect inactual eminentul academician francez trăia răsfrînt în atmosfera Renașterii, de unde aducea un suflu generos de poezie, cultul omului și al vieții, — dar abia șoptit, cu o pudoare specific franceză.